

— Погледни, Веса... той посочи съ
ржка неопредѣлено. — Хубаво, нали?..

Другиятъ, приведенъ на една страна,
оправи падналитѣ си коси, и се усмихна,
съ изгаснала между зжбитѣ, лула.

Младата жена трепна, затвори очи за
мигъ, като че се връщаше отъ нѣкакво
далечно вътрешно пътуване, и рече:

— Какво каза?

— Вижъ, казвамъ, колко е хубаво!
Като сънъ...

Тя погледна къмъ тѣхъ, после на-
около и устнитѣ ѝ се свиха беззвучно.

Сънъ?.. поклати глава тя, безъ да
отговори. Какъвъ сънъ, Боже мой, бѣше
всичко това тукъ? То бѣше истина, без-
сърдечна истина: тѣ, тримата, въ тоя часъ,
въ тоя градъ, чиято банална, и все пакъ
нетленна красота, бѣше безмилостна, като
юмрукъ въ сърдцето.

Сънъ? Тоя вкусъ на пепель въ устата
ѝ, медицинската книжка въ джеба на мжжа
ѝ, жената съ обезцветени коси отъ кафе-
нето, влакътъ въ 11 ч. 40 м. тая вечеръ?..

Донесоха нови питиета. Художникътъ
извади лулата си, наведе се довѣрително
къмъ доктора, и усмихнатъ поде: